har oprindelse i de øvrige medlemsstater.

En sådan afgiftsordning er også lovlig, selv om de pågældende produkter, skønt de fremstilles af forskellige råstoffer, kan anvendes til samme formål og er lige egnede hertil.

Anvendelsen af en sådan afgiftsordning kan ikke anses for at være en indirekte beskyttelse af den indenlandske produktion af alkohol fremstillet ved gæring, jf. EØF-traktatens artikel 95, stk. 2, alene fordi den medfører, at det produkt, der pålægges den højeste afgift, faktisk er et produkt, der udelukkende indføres fra de øvrige medlemsstater i Fællesskabet, idet en rentabel produktion af dette produkt, syntetisk alkohol, ikke har kunnet udvikles på det nationale område på grund af beskatningen af syntetisk alkohol.

I sag 46/80

angående en anmodning, som i medfør af EØF-traktatens artikel 177 af Pretura di Casteggio er indgivet til Domstolen for i den sag, som verserer for nævnte ret mellem

SPA VINAL, Casteggio, Pavia,

og

SPA ORBAT, Milano,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EØF-traktatens artikel 95 med henblik på den italienske lovgivning om en særlig afgift på denatureret alkohol,

afsiger

DOMSTOLEN

sammensat af formanden for anden afdeling, fungerende præsident P. Pescatore, formanden for første afdeling T. Koopmans, dommerne Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe, G. Bosco, A. Touffait og O. Due,

generaladvokat: G. Reischl
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

Sagens faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb og de indlæg, der er indgivet i henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og skriftveksling

Den 5. januar 1980 tilsendte aktieselskabet Vinal, Casteggio, Pavia, efter mundtlig ordre aktieselskabet Orbat, Milano, en »ordrebekræftelse« vedrørende 10 hl denatureret, syntetisk, anhydrisk alkohol, importeret fra en EØF-medlemsstat. Salgsprisen var 62 000 LIT pr. hl.

Ved skrivelse af 9. januar 1980 gjorde Orbat indsigelse mod prisen, som efter dets opfattelse med urette omfattede den særlige statsafgift på denatureret ethylalkohol, der blev indført ved lovdekret nr. 1200 af 6. oktober 1948 (GU nr. 233 af 6. oktober 1948), ændret ved lovdekret nr. 836 af 16. september 1955 (GU nr. 215 af 17. september 1955), og som udgør 12 000 LIT pr. hl ethylalkohol, jf. artikel 3 i lov nr. 506 af 18. august 1978 om ændring af afgiftsordningen for alkohol (GU nr. 247 af 4. september 1978).

Ved stævning forkyndt den 16./21. januar 1980 har Vinal anlagt sag mod Orbat ved Pretura di Casteggio med påstand om, at Orbat opfylder den mellem parterne indgåede aftale og, i særdeleshed, afhenter den købte vare og betaler prisen, herunder den særlige statsafgift på 12 000 LIT pr. hl anhydrisk alkohol samt merværdiafgiften (moms).

Orbat har ikke under retsmødet den 29. januar 1980 bestridt, at det skylder basisprisen på 50 000 LIT pr. hl anhydrisk alkohol samt moms, men har modsat sig betalingen af den særlige statsafgift, som efter selskabets opfattelse er i strid med forbudet mod fiskal forskelsbehandling i EØF-traktatens artikel 95.

Ved kendelse af 30. januar 1980 har Pretura di Casteggio i medfør af traktatens artikel 177 udsat sagen, indtil Domstolen har truffet præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Skal EØF-traktatens artikel 95, stk. 1, fortolkes således, at der må antages at foreligge »lignende« varer, når to produkter, som er fremstillet af forskellige råvarer, men som kan anvendes til samme formål, og desuden er lige egnede til nævnte anvendelse?

2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal EØF-traktatens artikel 95, stk. 1, da fortolkes således, at det må antages at være forbudt at opkræve afgifter, som formelt rammer fællesskabsprodukter og det tilsvarende nationale produkt på samme måde, men reelt indebærer en afgifts-

mæssig forskelsbehandling til skade for lignende produkter fra andre medlemsstater, idet det produkt, som belastes hårdest, er importeret, mens det mildest afgiftsbelagte produkt i det væsentligste er af national oprindelse?

3. Såfremt et af de foregående spørgsmål besvares benægtende, skal artikel 95, stk. 2, da — med henblik på den foreliggende sag — fortolkes således, at den forbyder at opkræve en større afgift af et produkt, som hovedsagelig hidrører fra andre medlemsstater, når dette medfører, at en konkurrerende indenlandsk produktion beskyttes?

Kendelsen fra Pretura di Casteggio blev registreret på Domstolens justitskontor den 4. februar 1980.

I henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen er der den 2. april 1980 indgivet skriftlige indlæg af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Antonino Abate, den 18. april af selskabet Vinal, sagsøgeren i hovedsagen, ved advokat Giuseppe Marchesini, Milano, og samme dag af regeringen for Den italienske Republik ved Arnaldo Squillante, leder af udenrigsministeriets tjenseste for diplomatiske tvister, konventioner og lovgivningsspørgsmål, som befuldmægtiget, bistået af Marcello Conti, avvocato dello Stato.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse. Den har imidlertid anmodet selskabet Vinal og Kommissionen om at besvare en række spørgsmål inden den mundtlige forhandling, og disse har imødekommet denne anmodning.

II — Skriftlige indlæg til Domstolen

Selskabet Vinal, sagsøgeren i hovedsagen, mener ikke, at opkrævningen af den særlige statsafgift på denatureret ethylalkohol indebærer afgiftsmæssig forskelsbehandling.

Vedrørende den påståede forskelsbehandling efter produkternes oprindelse

a) Denatureret syntetisk alkohol pålægges, uanset om det er af italiensk eller af udenlandsk oprindelse, en statsafgift på 12 000 LIT pr. hl anhydrisk alkohol; denatureret gæringsalkohol, pålægges, uanset om det er af italiensk eller anden oprindelse inden for Fællesskabet, en statsafgift på 1 000 LIT pr. hl anhydrisk alkohol. Loven indeholder derfor ingen forskelsbehandling efter sin ordlyd.

b) Heller ikke i praksis finder der nogen forskelsbehandling sted.

— Den italienske industri bringer af tilfældige grunde ikke syntetisk alkohol på markedet, eller i hvert fald kun i ringe omfang; men dette betyder ikke, at de nationale virksomheders produktion af denne form for alkohol er teknisk eller praktisk umulig. Den italienske produktion af ethylen, som syntetisk alkohol i det væsentlige fremstilles af, er betydelig, og strukturerne i den nationale petrokemiske industri er moderne og effektive. Den omstændighed, at man foretrækker at fremstille andre produkter beror ikke på en teknisk eller objektiv umulighed, men på et valg, som kan ændres efter tid og omstændigheder.

I sin praksis vedrørende konkurrenceområdet og samhandelen inden for Fællesskabet har Domstolen med rette lagt vægt på de potentielle markedsforhold.

I øvrigt er der efterspørgsel i Italien efter denatureret, syntetisk alkohol, som er fremstillet i Fællesskabet, og det importeres også hertil.

— Påstanden om, at gæret alkohol fra udlandet afgiftsmæssigt forfordeles i forhold til italiensk alkohol, alene fordi det teknisk set er praktisk umuligt at efterprøve oprindelsen af et udenlandsk (gærings- eller syntetisk) produkt, når det i endelig form frembydes for de italienske myndigheder, savner ethvert holdepunkt. Artikel 20 i lovdekret nr. 46 af 18. marts 1976 (GU nr. 129 af 17. maj 1976), og sat i kraft ved ministerielt dekret af 24. august 1977 (GU nr. 243 af 7. september 1977), tillægger et oprindelsescertifikat, som er udstedt af oprindelsesstaten, officiel beviskraft.

Vedrørende den påståede forskelsbehandling efter de anvendte råvarer

a) Den nedsatte statsafgift indrømmes ikke på grundlag af produkternes »nationale« oprindelse, hvilket er den eneste omstændighed, der evt. kunne være i strid med artikel 95, men efter objektive betingelser, som gælder for såvel de italienske som de øvrige fællesskabsprodukter.

Det fremgår af Domstolens praksis, at artikel 95 ikke indskrænker den enkelte medlemsstats frihed til at indføre den afgiftsordning, den finder mest hensigtsmæssig for hver enkelt produkt; navnlig pålægger artikel 95, stk. 1, ifølge dom af 8. januar 1980 (sag 21/79, *Kommissionen* mod *Den italienske Republik;* regenererede mineralolieprodukter, Sml., s. 1), medlemsstaterne at udstrække de afgiftsmæssige fordele, som ydes nationale produkter til lignende produkter, der importeres fra andre medlemsstater, når disse produkter opfylder betingelserne for en afgiftsnedsættelse eller -fritagelse, men forpligter dem ikke til at ophæve eventuelle, objektivt begrundede, forskelle i den nationale lovgivning mellem interne afgifter på indenlandske produkter.

Ifølge denne praksis må den omstridte statsafgift anses som værende »neutral«, idet den udelukkende fastsættes på grundlag af en objektiv kontrol af det anvendte råstof. Der gælder således en objektiv betingelse for at blive omfattet af den nedsatte statsafgift, som kan opfyldes både af nationale producenter som af de øvrige producenter i Fællesskabet.

b) I det foreliggende tilfælde er der en særlig begrundelse for den forskellige afgiftsbehandling. Den har på ingen måde til formål at straffe fællesskabsprodukter, men skal fremme de produktioner, som fortjener en særlig beskyttelse, og tilgodeser det stadig mere aktuelle krav om at nedsætte forbruget af olieprodukter.

Den omstridte nedsatte afgift skal sikre landbrugsproducenterne af de pågældende råstoffer (vin, frugt, sukkerroer, sorghum), en rimelig beskæftigelse og indkomst, samt at sikre landbrugsbrænderiers overlevelse.

Desuden skal den begrænse anvendelsen af ethylen i en produktion, der, i den

almene interesse, kan fremstilles af landbrugsprodukter, det være sig af national eller anden oprindelse inden for Fællesskabet.

Konklusion

EØF-traktatens artikel 95 forbyder ikke en afgiftsordning som den italienske statsafgift på denatureret ethylalkohol.

Regeringen for Den italienske Republik bestrider, at det præjudicielle spørgsmål kan realitetsbehandles, og finder vedrørende sagens realitet, at den omstridte afgiftsordning er i overensstemmelse med EØF-traktatens artikel 95.

Spørgsmålet om, hvorvidt anmodningen om præjudiciel afgørelse kan antages til realitetsbehandling

Der foreligger kun to mulige løsninger: enten består der en fast og reel aftale mellem Vinal og Orbat om levering af udelukkende syntetisk alkohol (og altså ikke denatureret alkohol, som fremstilles ved gæring), der opfylder køberens sandsynlige behov; forholder det sig således, må den i forelæggelseskendelsen nævnte antagelse om, at de to typer af produkter er identiske eller lignende, klart og bestemt afvises, hvorved kendelsen bliver uden mening; eller også er aftalen blot et middel til, på et ret skrøbeligt grundlag, nemlig en rent fiktiv tvist i hovedsagen, at indbringe den italienske afgiftsordning for denatureret alkohol for Domstolen; i så tilfælde følger det klart af Domstolens praksis, navnlig af dommen af 11. marts 1980 (sag 104/79, *Foglia*), at forelæggelsen ikke kan realitetsbehandles.

Vedrørende den påståede forskelsbehandling

a) Syntetisk alkohol er ikke ifølge den italienske afgiftsordning for denatureret alkohol en selvstændig afgiftsmæssig kategori, som er underkastet særlige regler. Ordningen indeholder nemlig kun en almindelig takst for den »særlige afgift«, der på nuværende tidspunkt udgør 12 000 LIT pr. hl anhydrisk alkohol. Denne almindelige takst rammer syntetisk alkohol, men også alt andet denatureret alkohol i almindelighed, herunder gæringsalkohol udledt af andre råstoffer end dem, der er nævnt i de særlige bestemmelser. Ved siden af den almindelige afgiftsordning findes der forskellige ordninger for tre bestemte grupper af denatureret alkohol.

Afgifterne på syntetisk alkohol i Italien er ikke reguleret af særlige bestemmelser, men indgår i en generel ordning, hvorefter et ubestemt antal produktioner belastes med samme afgiftssats, som ikke medfører ulovlig forskelsbehandling mellem de nationale produkter og de produkter, som indføres.

b) Vurderet under ét er den italienske afgiftsordning for denatureret alkohol ikke i strid med de i EØF-traktatens artikel 95 fastlagte principper, heller ikke selv om man antog, at alle former for denatureret ethylalkohol er identiske eller i hvert fald ligner hinanden.

Det fremgår klart af Domstolens praksis, at traktatens artikel 95 ikke begrænser den enkelte medlemsstats frihed til at indføre den afgiftsordning, som den anser for mest hensigtsmæssig for hvert enkelt produkt, at fællesskabsretten ikke forbyder medlemsstaterne at yde afgiftsmæssige fordele i form af afgiftsfritagelse eller nedsættelse til visse typer af alkohol eller visse producentkategorier, og at

traktaten ikke indeholder et forbud mod, inden for rammerne af den nationale fiskale lovgivning, at beskatte produkter, som kan tjene samme økonomiske formål, forskelligt. Intet er til hinder for, at medlemsstaterne indfører en afgiftsordning, hvorefter samme produkt afgiftbelastes forskelligt, såfremt dette sker ud fra objektive elementer, som kendetegner de forskellige situationer, navnlig ud fra de anvendte råstoffer. En afgiftsmæssig differentiering, som har forskelsbehandlende eller beskyttende karakter, er forbudt.

c) En afgiftsordning, som opererer med forskellig afgiftssats for det samme produkt eller for lignende produkter, kan kun anses for at være i strid med artikel 95 i to tilfælde: dels når ordningen for hver af de underkategorier, som er fastsat i national lovgivning ikke finder anvendelse på produkter, importeret fra andre medlemsstater, selv om disse opfylder de nødvendige betingelser for at henføres til den pågældende underkategori; dels når der foreligger en ulovlig forskelsbehandling i selve fastsættelsen af de afgiftsmæssige underkategorier, idet en gruppe af produkter, som er underkastet en bestemt afgiftsbehandling, ikke klassificeres efter objektive egenskaber, som såvel de nationale som de importerede produkter kan besidde, men på grundlag af egenskaber, som mere eller mindre udtrykkeligt vedrører produkternes oprindelse. Der foreligger ingen af disse to tilfælde i den italienske afgiftsordning for denatureret alkohol.

For at en forskellig afgiftsordning for ét og samme produkt er i overensstemmelse med artikel 95, er det ikke nødvendigt, at det importerede produkt altid og udelukkende er underkastet den laveste af de afgifter, der gælder for det tilsvarende nationale produkt. Denne opfattelse må afvises: den ville i praksis fuldstændig ophæve medlemsstaternes suverænitet på afgiftsområdet, således at medlemsstaterne herefter kun ville være beføjede til at indføre en byrdefuld forskelsbehandling til skade udelukkende for bestemte nationale produktionsgrene, hvilket forekommer utænkeligt.

d) Artikel 95 skal anvendes på de afgiftsmæssige kategorier, der konkret foreligger i den enkelte medlemsstats nationale lovgivning; spørgsmålet om, hvorvidt forbudet mod forskelsbehandling er tilsidesat skal altså afgøres særskilt for hver af disse afgiftsmæssige kategorier og ikke ved at foretage en ugrundet sammenligning mellem produkter, som tilhører forskellige kategorier. Den afgiftsmæssige behandling, som hver enkelt gruppe produkter er undergivet, og som er objektivt bestemt, skal anvendes såvel på indenlandske som på importerede produkter. Denne ligebehandling er tilgodeset i den italienske lovgivning om denatureret ethylalkohol; der finder ingen forskelsbehandling sted mellem indenlandske og importerede produkter i nogen af de tre grupper, som alkohol er opdelt i.

Ifølge Domstolens praksis er de importører, som ønsker at blive omfattet af den nedsatte takst for det tilsvarende indenlandske produkt, forpligtet til at bevise, at det importerede produkt opfylder de nødvendige betingelser; den italienske lovgivning sikrer den alkohol, der er importeret fra andre medlemsstater, samme behandling som de tilsvarende nationale produkter, forudsat det — af et særligt certifikat, hvis gyldighed de italienske myndigheder anerkender — fremgår, at fremstillingen af produkterne

og disses egenskaber navnlig i henseende til de anvendte råstoffer, på alle punkter opfylder de betingelser, der gælder for at fritage eller nedsætte afgiften for de nationale produkter.

e) Den italienske afgiftsordning for denatureret alkohol er ikke diskriminerende, hverken i behandlingen af de importerede og nationale produkter, som henhører under de forskellige underkategorier, der er fastsat i afgiftslovgivningen, eller i selve fastsættelsen eller opdelingen af disse underkategorier. Navnlig ligger der ingen forskelsbehandling i det forhold, at den almindelige, ikke-nedsatte takst finder anvendelse på syntetisk alkohol, hvoraf der ikke findes nogen væsentlig produktion i Italien.

Det er let at erhverve syntetisk alkohol i alle industrialiserede lande og altså også i Italien, som er storproducent af ethylen, som syntetisk alkohol fremstilles af. Italien har den nødvendige industristruktur til at fremstille syntetisk alkohol ved hjælp af ethylen, idet den petrokemiske italienske industri er blandt de mest moderne inden for Fællesskabet. Der er intet objektivt, naturmæssigt eller andet forhold i den bestående industristruktur, som hindrer en produktion af syntetisk alkohol i Italien. At dette ikke er sket, beror alene på en række valg af lovgivningsmæssig, politisk og økonomisk art, ved hvis gennemførelse der også er blevet anvendt afgifter. Manglen på en fast produktion af syntetisk alkohol beror på en bevidst og velovervejet afgiftspolitik.

Artikel 95 begrænser ikke medlemsstaternes afgiftsmæssige uafhængighed, idet disse afgiftsmæssigt kan underkaste produkter (i den potentielle eller faktiske indenlandske produktion), der kan anses for at være identiske eller »lignende«, en forskellig behandling. Den i nærværende sag forskellige afgiftsbehandling hindrer hovedsageligt en eventuel indenlandsk produktion; og den skaber problemer med hensyn til ligebehandling af produktionen fra andre lande i Fællesskabet, som i deres forsøg på at trænge ind på det italienske marked vil møde samme hindring som den tilsvarende indenlandske produktion, og ikke en større eller mere byrdefuld hindring.

Grunden til at syntetisk alkohol ikke er underkastet en nedsat sats i Italien, men den normale sats på 12 000 LIT pr. hl anhydrisk alkohol, er, at man har villet tilvejebringe markedsforhold, som sikrer landbrugsproducenterne af en række råstoffer, navnlig vin, frugt, sukkerroer, sorghum samt sukkerrør, en rimelig beskæftigelse og indkomst, og som sikrer, at landbrugsbrænderierne kan overleve. Den italienske afgiftsordning hører til de differentierede afgiftsordninger, som har til formål at sikre bevarelsen af bestemte produktionsgrene og hvis lovlighed Domstolen har anerkendt i sin praksis.

En afgiftsmæssig ligebehandling af syntetisk alkohol og alkohol af landbrugsmæssig oprindelse er ikke hensigtsmæssig ud fra et økonomisk og socialt synspunkt, idet oliekrisen kræver en drastisk nedsættelse af forbruget og gennemtænkte overvejelser af, hvilke ressourcer, der skal anvendes. En afgiftspolitik, der fremmer produktionen af alkohol af et oliestof, vil ikke være fornuftig. Italiens beslutning om i stadig højere grad at begrænse anvendelsen af ethylen ved

fremstilling af alkohol, som selv ud fra et energiøkonomisk synspunkt med andre midler kan fremstilles langt mere fordelagtigt for samfundet, er helt igennem logisk og lovlig. Beslutningen indebærer ingen forskelsbehandling af den indenlandske og den importerede produktion. Afgiften på 12 000 LIT pr. hl anhydrisk alkohol rammer hovedsagelig den indenlandske produktion; det forhold at den, uden at der herved forskelsbehandles, også belaster produktionen i de andre lande i Fællesskabet, kan ikke være i strid med artikel 95. Denne artikel indeholder ikke noget forbud mod at fremme en produktion eller omvendt, hæmme den. Den kræver blot, at de fremmende eller hæmmende foranstaltninger anvendes ens på den nationale produktion og den øvrige produktion fra Fællesskabet. Dette er tilfældet med anvendelsen af den italienske afgiftsordning på denatureret alkohol.

f) Hvad angår problemet om, hvorvidt de i hovedsagen omhandlede produkter er identiske eller ensartede, må det fastslås, at det forhold, at den kemiske formel er den samme, ikke indebærer at de forskellige typer af denatureret alkohol er fuldstændig økonomisk fungible, således at det anvendte råstof og fremstillingsmetoden er helt uden betydning i samhandelen. Der er væsentlige objektive forskelle mellem syntetisk alkohol og alkohol af landbrugsmæssig oprindelse, idet en industriel kemisk syntese er meget forskellig fra en destillering af landbrugsprodukter. Forskellen i produktionsvilkårene for de to typer af produkter medfører så vidt forskellige prisstrukturer, at det trods den eventuelt bestående konkurrence mellem de endelige produkter ikke er muligt at foretage en direkte og umiddelbar sammenligning ud fra et afgiftsmæssigt synspunkt. Det fremgår af Domstolens dom af 27. februar 1980 (sag 170/78, *Kommissionen* mod *Det forenede Kongerige),* at det er nødvendigt at præcisere, hvilket afgiftsforhold, der er passende mellem to produkter, som er konkurrerende, men underlagt forskellige produktionsvilkår. Der kan ihvertfald ikke under nogen omstændigheder blot kræves, at afgiftsordningen for al denatureret alkohol uden videre skal ensartes.

Foreslåede svar

Såfremt Domstolen ikke er af denne opfattelse, at anmodningen om en præjudiciel afgørelse må afvises, foreslås de forelagte spørgsmål besvaret således:

1. En afgiftsordning, som behandler identiske eller lignende produkter forskelligt alt efter det anvendte råstof, er ikke i strid med EØF-traktatens artikel 95, forudsat denne forskelsbehandling under samme betingelser også gælder for produkter fra andre medlemsstater.

2. En sådan forskellig afgiftsordning for identiske eller lignende produkter kan ikke anses for at være i strid med artikel 95, blot fordi anvendelsen af den højere sats som tilsigtet har ført til, at den tilsvarende produktion inden for landets grænser er blevet hæmmet.

3. Artikel 95 kan kun anses for overtrådt i det foreliggende tilfælde, såfremt det eneste formål med fastsættelsen af forskellige satser er at hindre produktioner, som det af objektive grunde er umuligt at gennemføre på nationalt territorium.

Ifølge *Kommission* er betingelserne for at forelægge Domstolen spørgsmål i medfør af EØF-traktatens artikel 177 opfyldt i det foreliggende tilfælde, og den italienske ordning med den særlige statsafgift i strid med artikel 95.

Vedrørende sagens formalitet

a) Der er mellem parterne i hovedsagen strid om, hvorvidt Vinal er berettiget til at få godtgjort den særlige statsafgift hos Orbat, som Vinal har betalt ved importen af et parti denatureret ethylalkohol af syntetisk oprindelse. Spørgsmålene i forelæggelseskendelsen vedrørende fortolkningen af artikel 95 synes derfor helt relevante.

b) Kommissionen finder heller ikke, at der er grund til at rejse indsigelse mod den nationale rets antagelse af, at det var nødvendigt at forelægge Domstolen præjudicielle spørgsmål med henblik på en afgørelse af hovedsagen.

c) Hvad angår det forhold at det importerende firma Vinal ikke har indgivet direkte søgsmål mod de kompetente italienske myndigheder vedrørende lovligheden af den særlige statsafgift, som blev betalt ved varens fortoldning, må det fastslås, at artikel 95 skaber subjektive rettigheder for alle borgere, uanset hvilken virksomhed de udøver. Den der råder over en subjektiv ret, kan også hævde sit krav ved domstolene fuldstændig uafhængigt og efter eget skøn, når vedkommende har interesse i beskyttelse af den subjektive ret, og denne ret trues af krav fra tredjemand, private eller den offentlige forvaltning.

Det forhold, at importøren ikke har gjort indsigelse, påvirker hverken integriteten eller udøvelsen af den subjektive ret eller den ret til at anlægge sag, som tilkommer de erhvervsdrivende, som befinder sig på et senere produktions- eller handelstrin. Selskabet Orbat er berettiget til, uafhængig og uden betingelser, at udnytte de prærogativer der tilkommer det ifølge traktaten; det har en reel interesse i at anlægge sag og i at opnå en præjudiciel afgørelse fra Domstolen, som er afgørende for beskyttelsen af den ved traktatens artikel 95 tillagte ret og for sikkerheden for ikke at blive ramt af den afgiftsmæssige forskelsbehandling, som den særlige statsafgift indebærer. Også den nationale ret har en ubestridelig interesse i at opnå en præjudiciel afgørelse fra Domstolen, idet den skal vurdere, om der findes retligt grundlag for det krav, det sagsøgende selskab i hovedsagen har rejst.

d) At tvisten i hovedsagen mellem to private selskabet vedrører en mellem dem indgået aftale og ikke et forhold mellem en privat og en offentlig forvaltning, er ikke til hinder for at forelægge Domstolen et præjudicielt spørgsmål. De nationale retter er forpligtet til at træffe afgørelse i alle de sager, der forelægges dem, herunder de »principsager«, som rejses i tvister af ringe økonomisk interesse. Uden forelæggelsesmuligheden i artikel 177 ville retterne ved udøvelsen af deres opgaver være henvist til at anvende fællesskabsbestemmelserne efter de fortolkningskriterier, der gælder i national ret, hvorved retspraksis ville variere fra stat til stat og selv inden for den samme stat. Opstår der uoverensstemmelse mellem afgørelser, afsagt af forskellige nationale retter og fællesskabsretten, som

hver for sig er suveræne, uafhængige og udstyret med den samme materielle kompetence, vil fællesskabsrettens enhed, ensartetheden i fortolkningen heraf samt dens anvendelighed og forrang blive ubodeligt svækket. Artikel 177 er det eneste middel til at sikre retsundergivne, som gør rettigheder gældende, der er krænket som følge af medlemsstaternes undladelse, en korrekt og ensartet anvendelse af fællesskabsretten. At begrænse anvendelsen af proceduren i artikel 177 vil være ensbetydende med at begrænse de retsundergivnes subjektive rettigheder i tilsvarende omfang.

Skulle Domstolen erklære sig inkompetent i den foreliggende sag, ville det svække betydningen af de i lignende sager hidtil afsagte domme.

Det præcedens, som Domstolens afgørelse af 11. marts 1980 (sag 104/79, *Foglia)* udgør, kan således ikke finde anvendelse i det foreliggende tilfælde.

e) Der foreligger heller ikke analogi mellem den foreliggende sag og den tvist, som lå til grund for Domstolens dom af 22. november 1978 (sag 93/78, *Mattheus,* Sml., s. 2203). I den foreliggende sag anmodes Domstolen om at fortolke en traktatbestemmelse, som tillægger subjektive rettigheder, i forhold til gældende internationale bestemmelser, hvis lovlighed eller retsstridighed vil være afgørende for udfaldet af hovedsagen, mens tvisten i sag 93/78 var helt abstrakt og teoretisk og ikke vedrørte spørgsmålet, om en bestemmelse i den nationale retsorden var forenelig med bestemmelser i fællesskabsretten. Da artikel 237 desuden vedrører internationale forhold, og ikke tillægger private nogen subjektive rettigheder, forelå der ikke i sag 93/78 noget problem om retsundergivnes retsbeskyttelse.

Vedrørende produkternes lighed

a) Kommissionen har anført, at ren ethylalkohol fremstilles ved destillation af landbrugsprodukter (korn, vin, druekvas, frugter, kartofler, sukkerrør, sukkerroer, melasse af rør eller roer, træ, etc.) eller ved syntese af underjordiske produkter (olie eller kul). På trods af den forskellige oprindelse, fra landbrug eller fra mineraler, er de forskellige alkohol ens ud fra et kemisk synspunkt (C_2H_5OH); på »færdigprodukt« stadiet kan deres oprindelse kun fastslås ved hjælp af fintmærkende og komplicerede kemiske analyser, som er baseret på graden af radioaktivitet. Med samme renhedsgrad, erhvervet ved en destillations- eller syntetisk proces, kan de forskellige former for ethylalkohol fuldstændigt erstatte hinanden indbyrdes og alle anvendes til samme formål. Ethylalkohol anvendes hovedsageligt til forbrug (alkoholholdige drikke, fødevarer og farmaceutiske varer) og i industrien (fernis, emalje, opløsningsmidler, kosmetik- og parfumerivarer, essens, plastiske materialer, etc.). Af rent økonomiske grunde forbyder lovgivningen i to medlemsstater, herunder Italien, udtrykkeligt anvendelsen af syntetisk ethylalkohol i fødevarer.

Disse forhold bekræfter ikke blot ligheden mellem syntetisk alkohol og alkohol af landbrugsprodukter, men også at produkterne er identiske i henseende til de behov, som de er egnet til at

opfylde. De to typer af alkohol henhører i øvrigt under samme toldposition, nemlig 22.08 B.

b) Denatureret alkohol er intet andet end ethylalkohol, tilsat et denatureringsprodukt for at ændre smagen og forhindre, at det bliver anvendt i fødevarer. Denatureringen foretages hovedsageligt af afgiftsmæssige hensyn, idet denatureret alkohol, bestemt til industrien, ikke er undergivet de afgifter, som pålægges alkohol, bestemt til fødevarer.

Ligesom det rene alkohol, som de afledes af, består der ikke blot lighed mellem denaturerede alkoholprodukter, men identitet. De henhører under samme toldposition, nemlig 22.08 A (denatureret ethanol (ethylalkohol) uanset alkoholindholdet).

Vedrørende overtrædelse af artikel 95

a) Efter den italienske afgiftsordning er denatureret alkohol hverken underkastet en fremstillingsafgift eller den normale statsafgift; den er derimod pålagt den særlige statsafgift på 1 000 LIT pr. hl anhydrisk alkohol, såfremt der er tale om alkohol hidrørende fra melasse, eller hermed ligestillede stoffer, sorghum og sukkerrør, og 12 000 LIT pr. hl, såfremt der er tale om anden form for alkohol, navnlig syntetisk alkohol.

Forklaringen på forskellen i den afgiftsmæssige behandling er, at hele forbruget af denatureret ethylalkohol i Italien (655 038 hl anhydrisk alkohol i 1977) stammer fra den nationale produktion af alkohol, som for en stor dels vedkommende er fremstillet af melasse af sukkerroer; derimod fremstilles der ikke syntetisk alkohol i Italien og den mængde, der importeres, belastes med den fulde sats på 12 000 LIT pr. hl.

Importen af syntetisk alkohol er meget begrænset, da afgiftsbyrden er tilstrækkelig stor til at fratage importørerne interessen og til at sikre den indenlandske alkohol en priviligeret konkurrencestilling.

Den særlige statsafgifts lave sats begunstiger direkte den italienske produktion af denatureret ethylalkohol, hidrørende fra alkohol af sukkerroemelasse, og begunstiger indirekte den italienske produktion af sukkerroer og melasse af sukkerroer.

b) Den 31. juli 1978 fremsatte Kommissionen i medfør af EØF-traktatens artikel 169 en begrundet udtalelse over for Den italienske Republik, hvori den opfordrede den italienske regering til, inden for en frist på to måneder, at ændre bestemmelserne om den særlige statsafgift, således at de blev bragt i overensstemmelse med traktatens artikel 95. Da den begrundede udtalelse ikke er blevet efterkommet, var det Kommissionens hensigt inden længe at indbringe sagen for Domstolen.

I sin begrundede udtalelse har Kommissionen anført, at der ved den korrekte anvendelse af artikel 95, hverken bør tages hensyn til hvilke råstoffer, der anvendes til fremstilling af forskellige typer denatureret ethylalkohol, eller fremstillingsmetoden.

I øvrigt kan ifølge Kommissionen økonomiske eller sociale betragtninger ikke i det foreliggende tilfælde begrunde den nedsatte sats, der forbeholdes denatureret alkohol af sukkerroemelasse. Sådanne betragtninger kan ikke begrunde den manglende overholdelse af artikel 95 og vedtagelsen af eventuelle foranstaltninger til støtte af produktionen af sukkerroer eller sukkerroeme-

lasse, der udelukkende henhører under fællesskabsinstitutionernes kompetence, eftersom der er oprettet en fælles markedsordning for sukker ved Rådets forordning nr. 3330/74 af 19. december 1974 (EFT L 359, s. 1).

Den italienske afgiftsordning for denatureret alkohol indeholder ingen energipolitiske eller økologiske mål; de af Domstolen i afgørelsen af 8. januar 1980 (regenererede mineralolieprodukter) opstillede principper kan ikke anvendes i det foreliggende tilfælde.

c) Den afgiftsordning, hvori den omstridte særlige statsafgift indgår, kan kun anses for forenelig med traktatens artikel 95, stk. 1, såfremt den samme afgiftssats blev pålagt nationale produkter og lignende produkter, indført fra andre medlemsstater, herunder denatureret ethylalkohol af syntetisk oprindelse. Dette resultat synes at være i overensstemmelse med de principper, som Domstolen har opstillet i afgørelserne af 27. februar 1980 om afgiftsordninger vedrørende alkoholholdige drikke.

d) De to første spørgsmål, der er forelagt Domstolen, må da besvares således:

Såfremt en national afgiftsordning ved afgiftsfritagelser eller ved indrømmelse af nedsatte afgiftssatser, begunstiger produktionen af visse typer af denatureret ethylalkohol, der f.eks. fremstilles på grundlag af alkohol af melasse, skal en sådan begrunstigelse, ifølge traktatens artikel 95, stk. 1, også gælde for lignende denatureret ethylalkohol, der f.eks. er fremstillet af syntetisk alkohol, som er importeret fra andre medlemsstater, uanset hvilke råstoffer eller hvilken metode, der er anvendt til fremstilling af de forskellige typer af denatureret ethylalkohol.

Denne besvarelse af de to første spørgsmål gør det overflødigt at besvare det tredje spørgsmål.

III — Mundtlig forhandling

Firmaet Vinal, sagsøgeren i hovedsagen, ved advokat Giuseppe Marchesini, regeringen for Den italienske Republik ved Marcello Conti, og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved Antonio Abate, har afgivet mundtlige indlæg og besvaret de af Domstolen stillede spørgsmål i retsmødet den 30. september 1980.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 11. november 1980.

Præmisser

1 Ved kendelse af 30. januar 1980, indgået til Domstolen den 4. februar s.å., har Pretura di Casteggio forelagt Domstolen tre spørgsmål vedrørende fortolkningen af EØF-traktatens artikel 95 for at kunne afgøre om den afgiftsordning, som anvendes i medfør af lovdekret nr. 1200 af 6. oktober 1948, ændret ved lovdekret nr. 836 af 16. september 1955, samt i medfør af

artikel 3 i lov nr. 506 af 18. august 1978, og hvorefter denatureret syntetisk ethylalkohol og denatureret ethylalkohol fremstillet ved gæring pålægges forskellig afgift er forenelig med traktaten.

2 Disse spørgsmål er rejst under en borgerlig sag vedrørende opfyldelse af en kontrakt om levering af et parti denatureret syntetisk alkohol fra Frankrig, som blev indgået i januar 1980 mellem sagsøgeren i hovedsagen, aktieselskabet Vinal, der producerer og importerer alkohol, og aktieselskabet Orbat.

3 Det fremgår af forelæggelseskendelsen, at selskabet Orbat, sagsøgte i hovedsagen, anerkender, at det er forpligtet til at betale den aftalte pris, men bestrider, at den særlige statsafgift på 12 000 LIT pr. hl anhydrisk alkohol kan opkræves i det foreliggende tilfælde, og kun vil betale sagsøgeren den særlige statsafgift på denatureret alkohol, fremstillet ved gæring, som udgør 1 000 LIT pr. hl. Sagsøgte hævder nemlig, at opkrævningen af nævnte afgift på 12 000 LIT pr. hl denatureret syntetisk alkohol er ulovlig ifølge EØF-traktatens artikel 95, da den indebærer en sådan afgiftsmæssig forskelsbehandling, som er forbudt ifølge bestemmelsen.

4 Med henblik på løsningen af denne tvist har Pretura di Casteggio forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

1. Skal EØF-traktatens artikel 95, stk. 1, fortolkes således, at der må antages at foreligge »lignende« varer, når to produkter er fremstillet af forskellige råvarer, men kan anvendes til samme brug og desuden i lige grad er egnet til nævnte anvendelse?

2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal EØF-traktatens artikel 95, stk. 1, da fortolkes således, at det må antages at være forbudt at opkræve afgifter, som formelt rammer fællesskabsprodukter og det tilsvarende nationale produkt på samme måde, men reelt indebærer en afgiftsmæssig forskelsbehandling til skade for lignende produkter fra andre medlemsstater, idet det produkt, som belastes hårdest, er importeret, mens det mildest afgiftsbelagte produkt i det væsentligste er af national oprindelse?

3. Såfremt et af de foregående spørgsmål besvares benægtende, skal artikel 95, stk. 2, da — med henblik på den foreliggende sag — fortolkes således, at den forbyder at opkræve en større afgift af et produkt, som hovedsagelig hidrører fra andre medlemsstater, når dette medfører, at en konkurrerende indenlandsk produktion beskyttes?

Domstolens kompetence

5 Den italienske regering bestrider, at Pretura di Casteggio's anmodning om en præjudiciel afgørelse kan admitteres. Den er af den opfattelse, at sagen ved den nationale domstol i virkeligheden er en fiktiv tvist, og at proceduren i medfør af artikel 177 i det foreliggende tilfælde er blevet anvendt for at inddrage den italienske stat i en sag, i hvilken fællesskabsretten reelt er uden betydning for tvisten mellem parterne. Herefter er det for den italienske regering et spørgsmål, om sagens omstændigheder ikke må sidestilles med dem, der var tale om i Domstolens dom af 11. marts 1980 (*Foglia* mod *Novello*, sag 104/79), hvori Domstolen udtalte, at den ikke var kompetent til at træffe afgørelse vedrørende de af den nationale ret forelagte spørgsmål.

6 Som følge af denne indsigelse, som den italienske regering har fremført i sit skriftlige indlæg, har Domstolen anmodet parterne om yderligere oplysninger.

7 På grundlag af parternes besvarelser heraf finder Domstolen, at der kan bortses fra den af den italienske regering rejste tvivl, og at sagen kan admitteres.

Realiteten

8 Det fremgår af forelæggelseskendelsen, at sagsøgte i hovedsagen mener, at det italienske afgiftssystem er uforeneligt med traktatens artikel 95 af følgende to grunde: for det første, fordi denatureret syntetisk alkohol ikke

kun er en »lignende« vare som denatureret alkohol fremstillet ved gæring, men endog identisk hermed, og for det andet, fordi syntetisk alkohol udelukkende importeres til Italien, mens det ved gæring fremstillede denaturerede alkohol, der afsættes i Italien, udelukkende stammer fra en national produktion. Selv om der altså formelt opkræves samme afgifter, belastes en lignende vare fra andre medlemsstater altså hårdere end det nationale produkt.

9 Sagsøgerens opfattelse støttes af Kommissionen, der har anført, at de to omhandlede alkoholtyper uanset deres forskellige oprindelse — syntetisk fremstillet alkohol udvindes navnlig af olie og alkohol, fremstillet ved gæring, ved destillering af jordbrugsprodukter (korn, vin, frugt, kartofler, sukkerroer og melasse) — kemisk er identiske og fuldt substituerbare i anvendelsen. For så vidt angår de behov, disse to produkter skal tjene, er der ikke blot tale om lignende, men om fuldstændig identiske produkter. De to alkoholtyper er i øvrigt opført under samme position i den fælles toldtarif, 22.08, under betegnelsen »Denatureret ethanol (ethylalkohol) uanset alkoholindholdet«. De forskellige afgiftssatser i den italienske lov for henholdsvis denatureret syntetisk fremstillet alkohol og denatureret alkohol, fremstillet ved gæring, i forbindelse med den omstændighed, at der ikke i Italien fremstilles syntetisk alkohol, medfører, at al indførsel af dette produkt fra de andre medlemsstater hindres i praksis, hvorved der direkte gives den indenlandske produktion af alkohol ved gæring en fortrinsstilling. Kommissionen mener derfor, at den for sidstnævnte produkt gældende afgiftssats også skal anvendes for denatureret syntetisk fremstillet alkohol, der er indført fra de andre medlemsstater, idet dette er et lignende produkt.

10 Sagsøgeren i hovedsagen hævder derimod, at den italienske afgiftsordning er forenelig med artikel 95. Det har henvist til, at der findes en betydelig produktion i Italien af ethylen, et oliederivat, som bruges til fremstilling af syntetisk alkohol; man kan ikke hævde at den importerede syntetiske alkohol forskelsbehandles, når der i Italien findes en i hvert fald potentiel produktion af den samme vare. Selskabet Vinal har endvidere søgt at påvise, at der ikke består nogen afgiftsmæssig forskelsbehandling mellem den i Italien fremstillede alkohol og den importerede alkohol. Den italienske afgift opkræves efter objektive kriterier, som anvendes uden forskel på italienske produkter fra de andre medlemsstater. Afgiftsforskellen er i det foreliggende tilfælde velbegrundet, idet formålet hermed er at fremme særligt beskyttelsesværdige

produktioner, nemlig forarbejdningen af en række landbrugsvarer, og tilsvarende at begrænse forbruget af olieprodukter.

11 Den italienske regering har anført, at Domstolen i flere domme har anerkendt medlemsstaternes mulighed for at anvende differentierede afgiftssystemer endog for identiske produkter på grundlag af objektive kriterier, f.eks. vedrørende produktionsforholdene eller de anvendte råstoffer (dom af 22. juni 1976, sag 127/75, *Bobie*, Sml., s. 1079; dom af 10. oktober 1978, sag 148/77, *Hansen*, Sml., s. 1787; dom af 8. januar 1980, sag 21/79, *Kommissionen* mod *Italien*, Sml., s. 8). Domstolen har udtalt, at sådanne afgiftssystemer er forenelige med traktaten under forudsætning af, at de fastlægges på objektivt grundlag, og ikke har forskelsbehandlende eller beskyttende karakter.

12 Men den ordning, der er blevet anfægtet ved den nationale domstol, opfylder ifølge den italienske regering disse krav. Forskellen i beskatningen i Italien af syntetisk alkohol og alkohol fremstillet ved gæring beror på, at man har valgt en økonomisk politik, som begunstiger produktionen af alkohol fremstillet af landbrugsvarer og som samtidig hæmmer produktionen af alkohol fremstillet af ethylen udvundet af olie, således at sidstnævnte råvare fortrinsvis kan anvendes til andre økonomiske formål. Der er tale om en legitim afgørelse vedrørende en økonomisk politik, som er gennemført ved afgiftsordningen. Gennemførelsen af denne politik fører ikke til forskelsbehandling, idet denne politik selv om den modvirker indførsler af syntetisk fremstillet alkohol til Italien, samtidig hindrer, at der i Italien selv udvikles en produktion af alkohol fremstillet af ethylen, hvilket teknisk set udmærket er muligt.

13 Som Domstolen gentagne gange blandt andet i de af den italienske regering nævnte domme har fastslået, er fællesskabsretten ikke på sit nuværende udviklingstrin til hinder for, at den enkelte medlemsstat for visse produkters vedkommende kan indføre en differentieret afgiftsordning efter objektive kriterier f.eks. vedrørende de anvendte råstoffer, eller de anvendte fremstillingsmetoder. En sådan afgiftsmæssig differentiering er forenelig med fællesskabsretten, såfremt den forfølger et økonomisk-politisk mål, der på sin side opfylder de krav, traktaten og den afledede ret opstiller, og såfremt de nærmere regler herfor er således udformet, at enhver direkte eller indirekte forskelsbehandling af produkter indført fra de andre medlemsstater eller beskyttelse af indenlandske konkurrerende produkter er helt udelukket.

14 En differentieret afgiftsordning som den, der findes i Italien for henholdsvis denatureret syntetisk fremstillet alkohol og denatureret alkohol fremstillet ved gæring, opfylder disse krav. Denne afgiftsordning forfølger nemlig et legitimt industripolitisk mål, idet den kan tilskynde til destillering af landbrugsprodukter i stedet for fremstilling af alkohol af oliederivater. Dette formål er ikke i strid med fællesskabsrettens regler eller med krav, der følger af en af Fællesskabet fastlagt politik.

15 De ved den nationale domstol anfægtede lovbestemmelser kan ikke antages at være et udtryk for forskelsbehandling, dels fordi det er ubestridt, at indførsel af alkohol, fremstillet ved gæring, fra de øvrige medlemsstater afgiftsmæssigt behandles på samme måde som italiensk alkohol fremstillet ved gæring, og dels fordi den for syntetisk fremstillet alkohol fastsatte afgiftssats nok virker som en bremse på indførslen af dette produkt fra de øvrige medlemsstater, men samtidig har en tilsvarende økonomisk virkning på det nationale område idet den også hæmmer oprettelsen af en rentabel produktion af det samme produkt i italiensk industri.

16 Som følge af det anførte skal de af Pretura di Casteggio forelagte spørgsmål besvares således:

17 Det første og andet spørgsmål vil derfor være at besvare således, at en afgiftsordning, hvorefter denatureret syntetisk alkohol belægges med en højere afgift end denatureret alkohol, fremstillet ved gæring, på grundlag af de til fremstillingen af de to produkter anvendte råstoffer og fremstillingsmetoder, ikke er i strid med EØF-traktatens artikel 95, stk. 1, såfremt ordningens regler anvendes ensartet på de to alkoholtyper, som har oprindelse i de øvrige medlemsstater. En sådan afgiftsordning er også lovlig, selv om de pågældende produkter, skønt de fremstilles af forskellige råstoffer, kan anvendes til samme formål og er lige egnede til nævnte anvendelse.

18 Det tredje spørgsmål må besvares således, at anvendelsen af en sådan afgiftsordning ikke kan anses for at være en indirekte beskyttelse af den indenlandske produktion af alkohol fremstillet ved gæring, jf. EØF-traktatens artikel 95, stk. 2, alene fordi den medfører, at det produkt, der pålægges den

højeste afgift, faktisk er et produkt, der udelukkende indføres fra de øvrige medlemsstater i Fællesskabet, idet en rentabel produktion af dette produkt, syntetisk alkohol, ikke har kunnet udvikles på det nationale område på grund af beskatningen af syntetisk alkohol.

Sagens omkostninger

19 De udgifter, der er afholdt af regeringen for Den italienske Republik og af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN

vedrørende de spørgsmål, som er forelagt den af Pretura di Casteggio ved kendelse af 30. januar 1980, for ret:

1. **En afgiftsordning, hvorefter denatureret syntetisk alkohol belægges med en højere afgift end denatureret alkohol, fremstillet ved gæring, på grundlag af de til fremstillingen af de to produkter anvendte råstoffer og fremstillingsmetoder, er ikke i strid med EØF-traktatens artikel 95, stk. 1, såfremt ordningens regler anvendes ensartet på de to alkoholtyper, som har oprindelse i de øvrige medlemsstater.**

2. **Anvendelsen af en sådan afgiftsordning kan ikke anses for at være en indirekte beskyttelse af den indenlandske produktion af alkohol fremstillet ved gæring, jf. EØF-traktatens artikel 95, stk. 2, alene fordi den medfører, at det produkt, der pålægges den højeste afgift, faktisk er et produkt, der udelukkende indføres fra de øvrige medlemsstater i**

Fællesskabet, idet en rentabel produktion af dette produkt, syntetisk alkohol, ikke har kunnet udvikles på det nationale område på grund af beskatningen af syntetisk alkohol.

Pescatore Koopmans Mackenzie Stuart

O'Keeffe Bosco Touffait Due

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 14. januar 1981.

A. Van Houtte
Justitssekretær

P. Pescatore
Formand for anden afdeling, fungerende præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 11. NOVEMBER 1980 [1]

Høje Domstol.

Den præjudicielle sag, hvori jeg i dag skal fremsætte forslag til afgørelse, drejer sig endnu engang om fortolkningen af EØF-traktatens artikel 95, denne gang med henblik på en indenlandsk ordning, der pålægger alkoholprodukter forskellige afgifter.

Firmaet Orbat SpA, Milano, bestilte mundtligt hos firmaet Vinal SpA, Casteggio, — som det fremgår af dennes ordrebekræftelse af 5. januar 1980 — 10 hl. anhydrisk, denatureret, syntetisk ethylalkohol, som var indført fra en anden medlemsstat i EØF, til en pris på 62 000 LIT pr. hl. alkohol plus moms. I denne pris var inkluderet en særlig statsafgift (diritto erariale speciale), som i medfør af artikel 3 i lov nr. 506 af 18. august 1978 om ændring af afgiftsordningen for alkohol (Gazetta Ufficiale nr. 247 af 4. september 1978) er fastsat til 12 000 LIT pr. hl. alkohol, og som firmaet Vinal havde betalt ved indførslen af den pågældende vare.

Da firmaet Orbat nægtede at betale denne særlige statsafgift, som efter firmaets opfattelse opkræves med urette, lagde firmaet Vinal sag an ved Pretura di Casteggio med påstand om, at den købte

1 — Oversat fra tysk.